

Mijn hulp

Psalm 121

Liturgie: Voorzang: Lied 405: 1,2,3 (Heilig, heilig, heilig)
Lied 405: 4 (Heilig, heilig, heilig)
Lezen: Psalm 121 (uit de Bijbel in Gewone Taal)
Lied 27: 1,7 (Mijn licht, mijn heil is Hij, mijn God en Here)
Lied 909: 1,2,3 (Wat God doet, dat is welgedaan)
Lied 385: 1,4 (De tafel van samen)
Tijdens de viering: Lied 381: 1,2,4,5,6 (Genadig Heer)
Lied 704: 1 (Dank, dank nu allen God)
Lied 121: 4 (De Heer zal u steeds gadeslaan)

Psalm 121 is een psalm voor onderweg.

Het wordt ook wel de reispsalm genoemd.

Toen ik voor een jaar naar Amerika zou gaan, werd ik gebeld door mijn oom. Hij wilde me nog iets meegeven. Een psalm. Deze psalm.

Ik heb die psalm toen ook gelezen en ik vond het toch wel mooi, wat daarin stond.

Die psalm heb later nog wel vaker gelezen en ook over gepreekt.

Maar door de Bijbel in Gewone Taal heb ik iets ontdekt, wat ik nog nooit eerder had gezien.

Dat is jou bij de lezing van deze Psalm misschien ook wel opgevallen, zoals het daar staat:

Ik kijk omhoog naar de bergen.

Daar komt mijn hulp vandaan.

Het eerste wat ik dacht was: Dat klopt niet. Dat is fout.

Dat moet zijn: **Waar** komt mijn hulp vandaan?

Zo staat het in de NBG van 1951. Zo staat het ook in de Nieuwe Bijbelvertaling, waar we nu veel uit lezen. Dus, zo ben je dat gewend en zo moet het zijn.

Maar goed, voor de zekerheid heb ik er nog andere vertalingen erbij gepakt, waaronder ook de Statenvertaling -die nog veel ouder is die van 1951- en tot mijn grote verrassing staat daar hetzelfde als in de Bijbel in Gewone Taal. Wel met andere woorden, maar het komt op hetzelfde neer. Hoor maar: *Ik hef mijn ogen op naar de bergen, van waar mijn hulp komen zal.*

Nou, hoe is dat nou mogelijk. Daar heb ik kennelijk altijd overheen gelezen.

Ik heb het verder bekeken en ben tot de conclusie gekomen, dat beide vertalingen mogelijk zijn.

En dan komt zo 'n psalm ook dicht bij je leven te staan.

Je leven met z 'n ups en downs.

Je leven met z 'n momenten, dat je het zeker weet en kunt zeggen: Daar komt mijn hulp vandaan.

Maar een ander moment is er twijfel en dan kun je het je afvragen: Waar komt mijn hulp vandaan?

Als je kijkt naar de situatie van deze psalm, dan zijn er twee mogelijkheden.

Een paar dingen zijn duidelijk.

Het is een pelgrimslied. Het werd gezongen tijdens de bedevaartstocht naar de tempel in Jeruzalem.

En ook is duidelijk dat er in ieder geval twee mensen aan het woord zijn.

Als één de belijdenis heeft uitgesproken, dat zijn hulp van de Here komt, dan is er een ander, die hem dan zegent en die bemoedigende woorden uitspreekt over de Heer, die als de Bewaarder meegaat.

Dat kan een priester in de tempel zijn.

Dan is het de reiziger, die in de tempel is en die van daaruit zijn ogen opheft naar de bergen. Die angstaanjagende bergen, waar hij straks weer doorheen moet. Dan past natuurlijk die vraag. Waar komt mijn hulp vandaan?

En dan is er een priester, die hem de zegen van de Bewaarder meegeeft. De Bewaarder, die meegaat en die over hem waakt.

Die tweede persoon in psalm 121 kan ook een medereiziger zijn. Ze zijn samen onderweg naar Jeruzalem en op een gegeven moment, dan zien zij de bergen bij Jeruzalem. Het doel is in zicht. Met name die éne berg, waar de tempel op gebouwd is. Want daar komt zijn hulp vandaan. En dan is er een medereiziger, die hem toespreekt en bemoedigt.

Dat is een prachtig voorbeeld, hoe we met elkaar om kunnen gaan en elkaar kunnen helpen. Als de één zorgen heeft en zich afvraagt, hoe het allemaal komt, dat er dan iemand is, die dat hoort en die helpt.

En als één vol overtuiging kan zeggen "daar komt mijn hulp vandaan", dat er dan een ander is die deelt in die blijdschap en die daar een groot uitroepteken achter zet.

Zo meteen vieren wij de maaltijd van de Heer. Dat doen we niet alleen voor onszelf, maar dat bepaalt ons ook bij de band aan elkaar. Het is één brood, dat gebroken wordt. Zo zijn wij -hoevelen ook- één lichaam. We horen bij elkaar en hebben elkaar nodig in vreugde en verdriet.

Als één lid lijdt, lijden alle leden.

Als één lid blij is, delen alle leden in die blijdschap.

We mogen er voor elkaar zijn.

Een luisterend oor bieden. Wat doet dat al veel en wat doet dat goed. Als er iemand is die naar je luistert. Je hoort. Er voor je is.

Iemand die goede woorden spreekt. Geen goedkope woorden, maar goede worden. Woorden die hoop geven. Die je troosten.

Ik kijk naar die woorden van de priester of van de reisgenoot.

Naar wat hij zegt over je voet en over de wachter, die met je meegaat en die je beschermt.

En daarin gaat hij voor je gevoel wel heel erg ver.

Want om dat nou zo te zeggen ... dat jou niets kan overkomen en dat je behoedt wordt voor alle kwaad ... dat klinkt gewoon te mooi om waar te zijn.

Je hebt dan de neiging om te zeggen: Doe ff normaal en ga alsjeblieft met je beide benen op de grond staan.

Het wordt een beetje lastig om die priester of die reisgenoot te vragen, wat hij daar nou bedoelt, maar ik heb wel een vermoeden, wat hij daarop zou zeggen.

Misschien zou het zoiets zeggen als: Natuurlijk, je hebt gelijk. Er kan je altijd iets naars overkomen. Ook als je beschermd wordt en als er over je gewaakt wordt. Dat wil absoluut niet zeggen, dat je dan immuun bent geworden voor ziektes, voor rampen en al die andere narigheid. Er kan je onderweg van alles overkomen. Maar in dat alles is er Één, die je beschermt en die je bewaart. Één die je vast blijft houden, wat er ook gebeurt. Één die je draagt ... je leven lang.

Ik denk nog wel eens aan een gesprek met een vrouw, die door een beroerte was getroffen. Ze was er goed van af gekomen en daar was ze heel dankbaar voor. Ze is gespaard gebleven en God heeft haar bewaard. Zo zag ze dat. Maar, zei ze er bij, als het anders was gegaan, was het ook goed geweest.

Als het anders was gegaan, was het ook goed geweest ... Hoe bedoelt u dat?
Nou, zei ze, ook als ik er niet goed uit was gekomen of als ik er hier niet meer was, ook dan had God mij gedragen en vastgehouden.

Dan word je stil.
Wat een zekerheid en wat een geloof had deze vrouw.
Mijn gedachten gingen uit naar die woorden van Paulus in Romeinen 8, waar hij het heeft over de zekerheid van het geloof en waar hij zegt, dat niets ons kan scheiden van God. Geen hoogte en geen diepte; geen machten en geen krachten; geen ziekte en geen gevaar; zelfs de dood kan dat niet. We blijven in dat alles geborgen in die hand van God.

Ik kijk omhoog naar de bergen rondom Jeruzalem.
De heuvels in en bij de stad.
En ik zie daar in oosten van de stad de tempelberg. De plek waar God woont temidden van zijn volk.
Maar ik kijk ook verder. Want tussen al die heuvels is ook die heuvel met die bijzondere vorm. Die heuvel daarginds. Golgotha.
Als straks het brood wordt gebroken en de wijn wordt geschonken, dan denken we aan, wat daar is gebeurd. Want daar is alles volbracht. Daar is betaald voor jouw en mijn zonden. Daar heeft Jezus zijn leven gegeven om ons te redden en om ons weer vaste grond onder onze voeten te geven.

We kunnen onze ogen opslaan naar de bergen. We kunnen het vragen: Waar komt onze hulp vandaan?
Golgotha en ook het brood en de wijn geven het antwoord. Zij wijzen op Jezus Christus. De gekruisigde ... én ... de opgestane Heer en Heiland.
Geliefden, dáár -ja, dáár- komt onze hulp vandaan!

Amen

Piet Hulshof
25 januari 2015